

Slovakiske sendeproblemer

Oppe på tagterrassen sidder den nu brunkindede bagsideredaktør Hans Faarup og funderer.

Og forbandede Faarup har fået - det må indrømmes - den ganske glimrende idé at få nuværende og tidligere sportsjournalister på avisen til at berette om spøjse minder på en eller anden reportagetur.

Selv sportsredaktøren har lovet at levere en erindringsartikel.

- Sådan en kan jeg lave på 20 minutter, pralede han.

Nu er der gået 20 dage.

Og nu hører en overvicebagsidedirektør som mig altså også til den

kategori, som det er gået ud over: Nemlig tidligere sportsjournalist.

Lørdag er den absolut hæsligste dag inden for sportsjournalistik, hvor redaktionssekretærene på ganske få timer kommer til at ligne en mellemting mellem E.T. - og en bleg bagsideredaktør Faarup.

Journalisternes artikler begynder først at dumpe ind ved fem-tiden, og få timer senere er der deadline, hvor avisen skal gå i trykken.

De skrivende journalisters fingre hamrer forpustet på tastaturet, de redigerende redaktionssekretærer sveder utålmodigt og bander skiftevis sagte og højlydt over, om ikke de journalister snart kan sætte det sidste punktum.

Og så er der fotografjerne. De skal altid lige ud på en opgave til, inden de kan aflevere deres billeder ...

Sådan en lørdag var jeg engang i starten 1990'erne taget af sted til Kosice i Tjekkoslovakiet (som det hed dengang) sammen med GOG's mænd, der skulle spille Europa Cup om søndagen.

Reportagen og optakten til kampen måtte skrives under den lange tur i bussen på vej derned.

Interviewofre var der nok af, der var frit valg på alle sæder.

Artiklen blev skrevet under tiltagende køresyge på den bærbare computer.

Deadline nærmede sig, og det havde ikke gjort det bedre, at chaufføren havde kørt forkert undervejs.

Ankommet til hotellet i Kosice var jeg den første i receptionen, hvor der sad to midaldrende, afblegede slovakiske kvinder.

På engelsk bad jeg om lov til at låne telefonen - der var kun én.

De kiggede uforstående på mig.

Jeg prøvede igen - på tysk.

- Telefon, sagde parret nikkende og pegede ligeledes på den cremefarvede plastictelefon.

- Det ved jeg sgu godt, bandede jeg på dansk - smilende.

- Telefon, prøvede jeg igen og pegede først på telefonen og derefter på mig selv.

- Ah, telefon.

Op på skranken smed jeg den uhåndterlige bærbare computer, åbnede den og gjorde den klar til at sende.

Med til udstyret, som virker håbløst gammeldags i dag, hørte to lyttelapper, som skulle tapes fast til hver ende af telefonen.

Jeg pegede igen på telefonen - og tiden gik jo - samtidig med, at jeg holdt de gule lyttelapper oppe.

Den kvikke af de to stillede telefonen op på skranken, hvorefter jeg straks begyndte at tape lyttelapperne fast.

Da jeg skulle til at trykke nummeret til den store computer i Odense, flåede den mindre kvikke af de to kvinder pludselig røret ud af hånden på mig, rev lyttelapperne af, smed dem på skranken og løftede sin ene pegefinger:

- Spion!

Forbløffet kiggede jeg på hende og begyndte igen at sætte lyttelapperne på.

Præcis det samme gentog sig:

- Spion!

Fem minutter tog det - på en blanding af flere forskellige sprog (ikke mindst tegnsprog) - at overbevise dem om, at det ikke var spionageudstyr, men at jeg var journalist.

Endelig efter mange forgæves forsøg lykkedes det at få sendt hele artiklen.

- Er det kommet, ringede jeg hjem til den sportsredigerende.

- Nej, prøv igen, lød svaret fra Blangstedgårdsvej.

Sådan gik der en halv time, hvor både jeg og de to redaktionssekretærer blev en halv snes år ældre.

Til sidst måtte jeg læse artiklen - godt forkortet - op for en af dem i telefonen, mens han klaprede det ned på sin egen computer.

Kampreportagen måtte i øvrigt også læses hjem.

Så gik der vel et halvt år, og en søndag, hvor jeg var ved at skrive en artikel om Svendborg fB, gik der pludselig et lys op for mig.

- Nu ved jeg, hvorfor jeg ikke kunne sende, udbrød jeg.

- Jeg havde glemt at trykke taleknappen ind på telefonrøret.

- Du er fyret, lød det korte svar fra den ledende redaktionssekretær